

Arrest

nr. 289 912 van 6 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Qabil Bai, een wijk in Kabul, gelegen in het district Deh Sabz in de provincie Kabul. U bent 24 jaar oud en Tadzjiek van etnische origine.

In de zevende graad bent u gestopt met school. Uw gezin had toentertijd financiële problemen en om die reden begon u samen met uw vader groenten op straat te verkopen. Twee jaar nadat u uw school verlaten had, begon u een opleiding in een 'glaswerkerij'. De opleiding duurde vier jaar en in tussentijd ontving u

100 Afghani per week. Na die opleiding richtte uw oom in Kabul Bai een winkel in glaswerk op. U was de enige werknemer en verdiende 8000 Afghani per maand. De rest van de winst vloeide naar uw oom door.

Ergens in het jaar 1399 (2020) vroeg u een reisvisum voor Turkije aan. Uw vader was ziek en u was van zins hem mee naar het buitenland te begeleiden voor een eventuele behandeling. Uiteindelijk is dit niet doorgegaan.

Enkele maanden voor uw vertrek op 02/02/2021 kwam u voor het eerst in contact met een tolk in dienst van 'Green Village', een complex in Kabul dat door internationale organisaties gebruikt werd om hun personeel in onder te brengen. Vanaf dan volgden enkele opdrachten voor Green Village. Zo'n twee of drie maal per maand ging u daar ter plekke ramen plaatsen of herstellingen uitvoeren. In totaal meent u een twintigtal keer op het domein geweest te zijn. Telkenmale werd u met de auto opgehaald.

Enige tijd voor uw vertrek begonnen uw problemen. De desbetreffende dag werd u in de late namiddag of avond gebeld door een onbekend lid van de taliban. Ze zeiden dat ze wisten dat u voor buitenlandse opdrachtgevers werkte en dat u daarom explosieven naar binnen moest smokkelen. Anders zou u niet met rust gelaten worden. Op dat moment was u drie of vier maanden in dienst van Green Village.

Korte tijd voor uw vertrek uit het land werd er een dreigbrief onder de deur van uw winkel geschoven. Daarin stond te lezen dat, aangezien u niet op de wensen van de taliban was ingegaan, er van u verwacht werd dat u uw werkzaamheden binnen de week stopzette en de regio zou verlaten. De brief was ondertekend door mawlawi Hafizullah.

Enkele dagen later werd u nogmaals opgebeld. Deze keer door mawlawi Hafizullah zelf. Hij vroeg waarom u geweigerd had en zei dat u nu op uw dood moest wachten. Na die telefoon sloot u de winkel onmiddellijk af en ging u naar uw oom langs vaderszijde. U verbleef daar twee weken en contacteerde van daaruit uw oom langs moederszijde die u vervolgens geld toestuurde.

Gebruik makend van het visum dat u al in bezit had, vertrok u met het vliegtuig in maart 2021 naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u illegaal Europa binnen. Op 06/05/2021 kwam u in België aan. Op 07/05/2021 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd.

De laatste keer dat u contact had met uw neef, vernam u dat uw familie geen problemen meer heeft gehad na uw vertrek uit het land.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood te worden. Meer specifiek vreest u vergeldingsacties vanwege Mawlawi Hafizullah en zijn strijders. De reden die u hiervoor aanreikt, is de volgende: een maand voor uw vertrek werd u door de taliban gevraagd om explosieven het Green Village complex binnen te smokkelen. U ging hier niet op in en ontving om die reden een week later een dreigbrief, ondertekend door Mawlawi Hafizullah. Drie dagen daarna werd u door hem opgebeld en met de dood bedreigd. U besloot het land te ontvluchten.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Een aantal elementen tasten de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken in doorslaggevende mate aan.

Ten eerste merkt het Commissariaat-Generaal (CGVS) op dat dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u gepresenteerde verloop van de feiten. Immers zijn uw verklaringen hieromtrent op meerdere punten flagrant tegenstrijdig.

Zo beweerde u initieel tijdens uw onderhoud op DVZ op 03/06/2021 dat u vier of vijf maanden voordien een eerste maal bedreigd werd. Twee maanden voor datzelfde onderhoud op DVZ plaatsvond, werd u vervolgens gevraagd om explosieven binnen te smokkelen. Dit laatste voorval zette u er dan ook toe aan Afghanistan te verlaten. (CGVS Vragenlijst, nr. 5) Met andere woorden werd u over een periode van twee tot drie maanden bedreigd alvorens u uw vlucht aanving. Dit is evenwel in zijn geheel niet consistent met uw verklaringen op het CGVS, waarvan overigens dient opgemerkt te worden dat deze ook onderling niet met elkaar in overeenstemming zijn. U stelde namelijk expliciet dat uw problemen twee weken of 20 dagen voor uw vertrek begonnen. (CGVS, p. 19 & 24) Daarbovenop verklaarde u 25 dagen voor uw vertrek een dreigbrief van de taliban gekregen te hebben. Drie dagen later volgde de telefoon die de aanleiding van uw vlucht vormde. (CGVS, p. 20) Kort daarna past u uw verhaal plotseling aan en stelt u al een week voor het ontvangen van de dreigbrief al een eerste maal door de taliban gecontacteerd te zijn. (CGVS, p. 21) Het feit dat u een dergelijk ingrijpende correctie aanbrengt, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in eerste instantie al niet ten goede. Het betreft hier immers een sleutelement van uw asielaanvraag, zoals verder uitgebreid besproken wordt (zie infra).

Cruciaal in deze context is echter dat, zelfs indien het eerste contact met de taliban effectief een week voor het krijgen van de dreigbrief plaatsvond, de periode waarin u bedreigd werd maximaal een maand kan bestreken hebben. Uw versie van de feiten ten aanzien van het CGVS, waarin alle problemen zich in een tijdspanne van één maand zouden hebben afgespeeld, is duidelijk niet verenigbaar met de twee tot drie maanden zoals vermeld op DVZ. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, geeft u aan dat er op DVZ een misverstand moet geweest zijn en dat men de reis vanuit Afghanistan zal hebben meegeteld. Tevens benadrukt u dat het wel degelijk over een periode van 15 dagen gaat tussen de eerste en laatste bedreiging. (CGVS p. 24) Deze verklaring kan geenszins overtuigen. U beweerde tijdens uw onderhoud op DVZ namelijk letterlijk dat de bedreigingen vier of vijf maanden geleden begonnen, dat er vervolgens twee maanden geleden aan u gevraagd werd explosieven naar binnen te smokkelden en dat dit laatste u ertoe aanzette te vertrekken. (CGVS Vragenlijst, nr. 5) Deze tegenstrijdigheden doen ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw aanvraag.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat ook uw verklaringen inzake de aard van de bedreigingen zelf gekenmerkt worden door een aantal onmiskenbare inconsistenties. In uw initiële verklaringen ten aanzien van het CGVS beweerde u namelijk dat uw problemen 25 dagen voor uw vertrek met het krijgen van de dreigbrief begonnen. Vervolgens bevestigt u tot tweemaal toe dat die brief de eerste bedreiging vanwege de taliban vormde. (CGVS, p. 20) Wanneer u dan geconfronteerd wordt met het feit dat de brief gewag maakt van verscheidene voorgaande oproepen van de taliban aan uw adres, past u – zoals boven reeds aangehaald – uw verhaal plotseling aan en stelt u een week voor het krijgen van de brief toch al een eerste maal telefonisch gecontacteerd te zijn door de taliban. Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u aanvankelijk verklaarde dat de dreigbrief de eerste keer was dat u werd bedreigd door de taliban, kon u enkel aanbrengen dat u ‘dacht dat het over de dreigbrief ging’. (CGVS p. 21) Gelet op het feit dat u tweemaal expliciet gevraagd werd of de brief de eerste bedreiging was en dat u hier beide keren bevestigend op antwoorde, kan dit allermindst als verschoning geaccepteerd worden. Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat u zichzelf hier resoluut heeft tegengesproken. En gezien het hier een sleutelmoment in uw aanvraag betreft, zijnde het allereerste contact met de taliban en tevens het beginpunt van al uw verdere problemen, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover eenduidige verklaringen zou afleggen, quod non in casu..

In dezen kan tot slot ook geconstateerd worden dat de brief het heeft over verscheidene oproepen, en niet slechts over een enkel telefoongesprek. (CGVS, p. 15) Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u het volgende: ‘Ja maar ze konden niet zo goed schrijven’. (CGVS, p. 22) Dit kan absoluut niet overtuigen. Er kan maar moeilijk worden ingezien waarom men zou schrijven dat u verschillende keren werd bedreigd indien dit niet zo zou zijn. Daar de brief het enige document is dat als bewijsstuk van de door u beschreven situatie kan tellen, is het bijgevolg absoluut niet aannemelijk dat de inhoud ervan niet in overeenstemming is met uw verklaringen. Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw aanvraag dan ook in doorslaggevende mate aan.

Ten derde legde u vage en uiteenlopende verklaringen af omtrent de inhoud van het laatste – en volgens de alternatieve versie van de feiten ‘tweede’ telefoongesprek. Immers beweerde u aanvankelijk dat het volgende gezegd werd: “het is de laatste keer dat we het zeggen, ofwel moet je ons helpen, ofwel gaan

we je vermoorden” (CGVS, p. 20) Het lijkt in eerste instantie al weinig plausibel dat de taliban u nog steeds betrouwbaar zouden achten om mee te werken aan een complot om explosieven binnen te smokkelen in het Green Village complex nadat u hun oproep tot tweemaal toe weigerde te beantwoorden. Toen u even later opnieuw werd bevraagd over de inhoud van het laatste telefoongesprek en uw eerdere verklaringen door de interviewer werden voorgelegd (En dan zegt u dat ze tijdens de 3de telefoon nog eens vroegen om explosieven te leveren?), ontkende u vreemd genoeg dat men u op dat moment nog zou hebben gevraagd om samen te werken: “De derde keer hebben ze **enkel** gezegd dat ze mij gingen vermoorden omdat ik niet geluisterd had.” Wanneer u door de interviewer werd gewezen op deze tegenstrijdigheid, veranderde u opnieuw uw verklaringen en zei u dat ze u toch zouden vertellen dat u nog met hen mocht samenwerken. Of meer specifiek: “Je mag nog met ons samenwerken maar we zullen je niet zomaar laten en zullen je vermoorden.” (CGVS p. 25) Opnieuw betreft het hier dus flagrante tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw relaas verder uithollen. Het hoeft ook geen betoog dat het totaal niet geloofwaardig is dat de taliban u zou vertellen dat u nog steeds welkom bent om met hen samen te werken, maar dat ze u daarna sowieso gaan vermoorden.

Ten vierde is het opmerkelijk dat u niet consistent bent wat betreft de duur van de periode dat u voor Green Village gewerkt heeft. Op DVZ beweerde u initieel een jaar voor het interview voor Green Village te zijn beginnen werken. Vervolgens verbetert u zichzelf en stelt u dat het eerder over vijf of zes maanden gaat. (CGVS Vragenlijst, nr. 5) Het CGVS meent dat het zeer vreemd is dat u zich dermate zou vergissen over hoelang u op deze site met veel buitenlanders zou hebben gewerkt. Daarenboven blijft u hier ook doorheen uw onderhoud op het CGVS vaag over. Zo zegt u onder andere meer dan drieënhalf jaar in de winkel te hebben gewerkt voordat u uw eerste opdracht kreeg voor Green Village. Terzelfdertijd zou u uw winkel tussen de vier en vierenhalf jaar in handen gehad hebben. (CGVS p. 17) Dit wil zeggen dat er wederom een marge van een half jaar zit in de door u aangegeven tijdsaanduidingen. Gezien uw werkzaamheden voor Green Village de aanleiding van uw problemen – en bij uitbreiding van uw vertrek – vormen, mag er verwacht worden dat u consistentere bent in uw verklaringen. Daar komt bij dat u tijdens uw onderhoud verder ook nog verklaart drie of vier maanden voor hen gewerkt te hebben (CGVS p. 19) of tussen de vier en vierenhalve maand. (CGVS p. 22) De vaststelling dat u dermate inconsistente en vage verklaringen aflegde over uw beweerde tewerkstelling, die aan de basis zou liggen van al uw problemen, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het door u voorgelegde document waarin een dorpsoudste uw werkzaamheden voor Green Village bevestigt, wijzigt niets aan deze appreciatie. Zoals reeds vermeld, kan er worden getwijfeld aan het feit of u wel degelijk ooit opdrachten voor Green Village uitvoerde. Er kan voorts worden opgemerkt dat, zelfs indien hier niet aan getwijfeld werd, u er nog steeds niet in geslaagd bent de rest van uw relaas, namelijk dat u omwille van deze tewerkstelling ook zou zijn gevisieerd door de taliban, aannemelijk te maken. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in dezen niet het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan een hoge mate van corruptie bestaat en dat dergelijke documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen worden bekomen. Ook de overige door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Uw taskara en de werkvergunning bevestigen immers louter uw identiteit en het bestaan van de door u vermelde winkel aan – elementen die niet ter discussie staan – maar tonen op geen enkele wijze uw vrees voor de taliban aan.

Betreffende de door u voorgelegde dreigbrief wordt verwezen naar bovenstaande bemerkingen aangaande de tegenstrijdigheden ten opzichte van uw verklaringen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**)

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze

reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.2. De commissaris-generaal heeft op 14 maart 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten aangehaald:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022;
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban gedood te worden. Meer specifiek vreest u vergeldingsacties vanwege Mawlawi Hafizullah en zijn strijders. De reden die u hiervoor aanreikt, is de volgende: een maand voor uw vertrek werd u door de taliban gevraagd om explosieven het Green Village complex binnen te smokkelen. U ging hier niet op in en ontving om die reden een week later een dreigbrief, ondertekend door Mawlawi Hafizullah. Drie dagen daarna werd u door hem opgebeld en met de dood bedreigd. U besloot het land te ontvluchten.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Een aantal elementen tasten de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken in doorslaggevende mate aan.

Ten eerste merkt het Commissariaat-Generaal (CGVS) op dat dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u gepresenteerde verloop van de feiten. Immers zijn uw verklaringen hieromtrent op meerdere punten flagrant tegenstrijdig.

Zo beweerde u initieel tijdens uw onderhoud op DVZ op 03/06/2021 dat u vier of vijf maanden voordien een eerste maal bedreigd werd. Twee maanden voor datzelfde onderhoud op DVZ plaatsvond, werd u vervolgens gevraagd om explosieven binnen te smokkelen. Dit laatste voorval zette u er dan ook toe aan Afghanistan te verlaten. (CGVS Vragenlijst, nr. 5) Met andere woorden werd u over een periode van twee tot drie maanden bedreigd alvorens u uw vlucht aanving. Dit is evenwel in zijn geheel niet consistent met uw verklaringen op het CGVS, waarvan overigens dient opgemerkt te worden dat deze ook onderling niet met elkaar in overeenstemming zijn. U stelde namelijk expliciet dat uw problemen twee weken of 20 dagen voor uw vertrek begonnen. (CGVS, p. 19 & 24) Daarbovenop verklaarde u 25 dagen voor uw vertrek een dreigbrief van de taliban gekregen te hebben. Drie dagen later volgde de telefoon die de aanleiding van uw vlucht vormde. (CGVS, p. 20) Kort daarna past u uw verhaal plotseling aan en stelt u al een week voor het ontvangen van de dreigbrief al een eerste maal door de taliban gecontacteerd te zijn. (CGVS, p. 21) Het feit dat u een dergelijk ingrijpende correctie aanbrengt, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in eerste instantie al niet ten goede. Het betreft hier immers een sleutelement van uw asielaanvraag, zoals verder uitgebreid besproken wordt (zie infra).

Cruciaal in deze context is echter dat, zelfs indien het eerste contact met de taliban effectief een week voor het krijgen van de dreigbrief plaatsvond, de periode waarin u bedreigd werd maximaal een maand kan bestreken hebben. Uw versie van de feiten ten aanzien van het CGVS, waarin alle problemen zich in een tijdspanne van één maand zouden hebben afgespeeld, is duidelijk niet verenigbaar met de twee tot drie maanden zoals vermeld op DVZ. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, geeft u aan dat er op DVZ een misverstand moet geweest zijn en dat men de reis vanuit Afghanistan zal hebben meegeteld. Tevens benadrukt u dat het wel degelijk over een periode van 15 dagen gaat tussen de eerste en laatste bedreiging. (CGVS p. 24) Deze verklaring kan geenszins overtuigen. U beweerde tijdens uw onderhoud op DVZ namelijk letterlijk dat de bedreigingen vier of vijf maanden geleden begonnen, dat er vervolgens twee maanden geleden aan u gevraagd werd explosieven naar binnen te smokkelen en dat dit laatste u ertoe aanzette te vertrekken. (CGVS Vragenlijst, nr. 5) Deze tegenstrijdigheden doen ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw aanvraag.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat ook uw verklaringen inzake de aard van de bedreigingen zelf gekenmerkt worden door een aantal onmiskenbare inconsistenties. In uw initiële verklaringen ten aanzien van het CGVS beweerde u namelijk dat uw problemen 25 dagen voor uw vertrek met het krijgen van de dreigbrief begonnen. Vervolgens bevestigt u tot tweemaal toe dat die brief de eerste bedreiging vanwege de taliban vormde. (CGVS, p. 20) Wanneer u dan geconfronteerd wordt met het feit dat de brief gewag maakt van verscheidene voorgaande oproepen van de taliban aan uw adres, past u – zoals boven reeds aangehaald – uw verhaal plotseling aan en stelt u een week voor het krijgen van de brief toch al een eerste maal telefonisch gecontacteerd te zijn door de taliban. Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u aanvankelijk verklaarde dat de dreigbrief de eerste keer was dat u werd bedreigd door de taliban, kon u enkel aanbrengen dat u ‘dacht dat het over de dreigbrief ging’. (CGVS p. 21) Gelet op het feit dat u tweemaal expliciet gevraagd werd of de brief de eerste bedreiging was en dat u hier beide keren bevestigend op antwoorde, kan dit allerm minst als verschoning geaccepteerd worden. Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat u zichzelf hier resoluut heeft tegengesproken. En gezien het hier een sleutelmoment in uw aanvraag betreft, zijnde het allereerste contact met de taliban en tevens het beginpunt van al uw verdere problemen, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover eenduidige verklaringen zou afleggen, quod non in casu..

In dezen kan tot slot ook geconstateerd worden dat de brief het heeft over verscheidene oproepen, en niet slechts over een enkel telefoongesprek. (CGVS, p. 15) Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u het volgende: ‘Ja maar ze konden niet zo goed schrijven’. (CGVS, p. 22) Dit kan absoluut niet overtuigen. Er kan maar moeilijk worden ingezien waarom men zou schrijven dat u verschillende keren werd bedreigd indien dit niet zo zou zijn. Daar de brief het enige document is dat als bewijsstuk van de door u beschreven situatie kan tellen, is het bijgevolg absoluut niet aannemelijk dat de inhoud ervan niet in overeenstemming is met uw verklaringen. Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw aanvraag dan ook in doorslaggevende mate aan.

Ten derde legde u vage en uiteenlopende verklaringen af omtrent de inhoud van het laatste – en volgens de alternatieve versie van de feiten ‘tweede’ telefoongesprek. Immers beweerde u aanvankelijk dat het volgende gezegd werd: “het is de laatste keer dat we het zeggen, ofwel moet je ons helpen, ofwel gaan

we je vermoorden” (CGVS, p. 20) Het lijkt in eerste instantie al weinig plausibel dat de taliban u nog steeds betrouwbaar zouden achten om mee te werken aan een complot om explosieven binnen te smokkelen in het Green Village complex nadat u hun oproep tot tweemaal toe weigerde te beantwoorden. Toen u even later opnieuw werd bevraagd over de inhoud van het laatste telefoongesprek en uw eerdere verklaringen door de interviewer werden voorgelegd (En dan zegt u dat ze tijdens de 3de telefoon nog eens vroegen om explosieven te leveren?), ontkende u vreemd genoeg dat men u op dat moment nog zou hebben gevraagd om samen te werken: “De derde keer hebben ze **enkel** gezegd dat ze mij gingen vermoorden omdat ik niet geluisterd had.” Wanneer u door de interviewer werd gewezen op deze tegenstrijdigheid, veranderde u opnieuw uw verklaringen en zei u dat ze u toch zouden vertellen hebben dat u nog met hen mocht samenwerken. Of meer specifiek: “Je mag nog met ons samenwerken maar we zullen je niet zomaar laten en zullen je vermoorden.” (CGVS p. 25) Opnieuw betreft het hier dus flagrante tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw relaas verder uithollen. Het hoeft ook geen betoog dat het totaal niet geloofwaardig is dat de taliban u zou vertellen dat u nog steeds welkom bent om met hen samen te werken, maar dat ze u daarna sowieso gaan vermoorden.

Ten vierde is het opmerkelijk dat u niet consistent bent wat betreft de duur van de periode dat u voor Green Village gewerkt heeft. Op DVZ beweerde u initieel een jaar voor het interview voor Green Village te zijn beginnen werken. Vervolgens verbetert u zichzelf en stelt u dat het eerder over vijf of zes maanden gaat. (CGVS Vragenlijst, nr. 5) Het CGVS meent dat het zeer vreemd is dat u zich dermate zou vergissen over hoelang u op deze site met veel buitenlanders zou hebben gewerkt. Daarenboven blijft u hier ook doorheen uw onderhoud op het CGVS vaag over. Zo zegt u onder andere meer dan drieënhalf jaar in de winkel te hebben gewerkt voordat u uw eerste opdracht kreeg voor Green Village. Terzelfdertijd zou u uw winkel tussen de vier en vierenhalf jaar in handen gehad hebben. (CGVS p. 17) Dit wil zeggen dat er wederom een marge van een half jaar zit in de door u aangegeven tijdsaanduidingen. Gezien uw werkzaamheden voor Green Village de aanleiding van uw problemen – en bij uitbreiding van uw vertrek – vormen, mag er verwacht worden dat u consistentere bent in uw verklaringen. Daar komt bij dat u tijdens uw onderhoud verder ook nog verklaart drie of vier maanden voor hen gewerkt te hebben (CGVS p. 19) of tussen de vier en vierenhalve maand. (CGVS p. 22) De vaststelling dat u dermate inconsistente en vage verklaringen aflegde over uw beweerde tewerkstelling, die aan de basis zou liggen van al uw problemen, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het door u voorgelegde document waarin een dorpsoudste uw werkzaamheden voor Green Village bevestigt, wijzigt niets aan deze appreciatie. Zoals reeds vermeld, kan er worden getwijfeld aan het feit of u wel degelijk ooit opdrachten voor Green Village uitvoerde. Er kan voorts worden opgemerkt dat, zelfs indien hier niet aan getwijfeld werd, u er nog steeds niet in geslaagd bent de rest van uw relaas, namelijk dat u omwille van deze tewerkstelling ook zou zijn gevisieerd door de taliban, aannemelijk te maken. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in dezen niet het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan een hoge mate van corruptie bestaat en dat dergelijke documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen worden bekomen. Ook de overige door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Uw taskara en de werkvergunning bevestigen immers louter uw identiteit en het bestaan van de door u vermelde winkel aan – elementen die niet ter discussie staan – maar tonen op geen enkele wijze uw vrees voor de taliban aan.

Betreffende de door u voorgelegde dreigbrief wordt verwezen naar bovenstaande bemerkingen aangaande de tegenstrijdigheden ten opzichte van uw verklaringen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

De algemene verwijzing naar zijn laaggeschooldheid en jonge leeftijd waarmee hij tracht afbreuk te doen aan het geheel van de concrete, in de bestreden beslissing opgenomen motieven kan evenmin volstaan. Bovendien had verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België reeds de leeftijd van 23 jaar bereikt en had hij 10 jaar school gelopen in Afghanistan (Verklaring DVZ, vragen 4 en 11).

Bovendien mag zelfs van een jeugdig en laaggeschoold persoon worden verwacht dat deze bij machte is om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het vluchtrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze worden geacht in het geheugen van verzoeker te zijn gegrift. Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van (de combinatie van) deze elementen niet bij machte mocht worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen omtrent zijn vluchtmotieven.

Voorts ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op grond waarvan kan worden gesteld dat de door verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen geen juridische waarde zouden hebben omdat hij niet werd bijgestaan door een advocaat. De Raad is geen rechtsregel of rechtsbeginsel bekend waaruit zou blijken dat bijstand door een advocaat verplicht is tijdens de administratieve procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken en dat het gebrek aan juridische waarde van de door hem afgelegde verklaringen het gevolg zou zijn van het niet voldaan zijn van deze verplichting.

Waar verzoeker aanvoert dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud opmerkte dat er fouten waren gebeurd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kan hij niet worden gevolgd om de talrijke tegenstrijdigheden op basis waarvan geoordeeld werd dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde vrees voor vervolging in een ander daglicht te stellen. Met een dergelijk vaag en algemeen betoog plaatst verzoeker de talrijke en pertinente tegenstrijdigheden niet in een ander daglicht. Overigens hadden de fouten naar eigen zeggen enkel betrekking op de duurtijd van zijn scholing en op de tijd waarin hij voor de buitenlanders heeft gewerkt (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2, 3). Daarnaast biedt verzoeker ook geen enkele verklaring voor deze zogenaamde fouten, noch toont hij aan dat de bestreden beslissing een andere uitkomst zou hebben gehad indien deze zogenaamde fouten niet zouden zijn gemaakt. De Raad stelt ook nog vast dat verzoeker deze fouten niet eerder heeft gemeld, hoewel hij zowel in de stukken houdende zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken telkenmale bevestigt dat zijn verklaringen hem werden voorgelezen in het Dari en dat deze verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen en respectievelijk ook oprecht zijn. Ook op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt verzoeker dat zijn verklaringen in het Dari op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen en dat zijn verklaringen correct werden genoteerd (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent de situering van zijn problemen, kan verzoeker niet volstaan met louter zijn verklaringen die hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aflegde te citeren om vervolgens te stellen dat hieruit blijkt dat de verzoeker de protection officer begrepen heeft als volgt *“het werken met deze cliënten is het ontstaan van zijn problemen”* en dat dit kan worden gezien in de vraag *“hoelang waren het al uw klanten toen?”* waarop hij antwoordde *“Meer dan drie maanden heb ik voor hen gewerkt. Eerder 4 maanden”*.

Verzoeker beweerde initieel tijdens zijn onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken dat plaatsvond op 3 juni 2021 dat hij vier of vijf maanden voordien een eerste maal bedreigd werd. Twee maanden voor datzelfde onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond, werd hij vervolgens gevraagd om explosieven binnen te smokkelen, hetgeen hem ertoe aanzette Afghanistan te verlaten. Uit zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker over een periode van twee tot drie maanden bedreigd werd alvorens hij zijn vlucht aanving (Verklaring, vraag 3.5).

Verzoeker verklaarde echter op het Commissariaat-generaal dat er tussen de eerste en de laatste bedreiging voor zijn vlucht een periode van 15 of 20 dagen zat (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24), hetgeen bezwaarlijk kan gelijkgesteld worden met de eerder beweerde periode van twee tot drie maanden. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze verzoekers vage betoog dat verzoeker de vraag over het ontstaan van zijn problemen associeert met de datum dat hij de cliënten kende, hieraan afbreuk zou kunnen doen of een ander licht op werpen.

Waar verzoeker toegeeft “*de eerste telefoon*” te zijn vergeten te melden, biedt hij hiervoor geen enkele valabele verklaring. Dit betreft een kernaspect van zijn asielrelaas waarvan redelijkerwijze kan verwacht worden dat verzoeker hierover enigszins duidelijke, nauwgezette en coherente verklaringen over zou afleggen. De stelling dat dit geen reden mag zijn om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken, gaat voorbij aan het gegeven dat het geheel is van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas.

Hoewel verzoeker meent dat ieder redelijk mens na het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud zal geloven dat hij voor de basis heeft gewerkt, plaatst hij opnieuw de pertinente vaststellingen waaruit blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen omwille van zijn tewerkstelling voor Green Village niet in een ander daglicht. Het gegeven dat verzoeker ook nog eens dermate inconsistente en vage verklaringen aflegde over zijn beweerde tewerkstelling, die naar eigen zeggen aan de basis zou liggen van al zijn problemen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Deze worden door hem niet verklaard noch verschoond.

Voorts voert verzoeker aan dat hij omwille van zijn verblijf in Europa door de taliban vermoord zal worden. Hij benadrukt dat hij “*1 jaar rondloopt op zoek naar bescherming*”, een hoog profiel heeft en wijst erop dat de taliban de terugkeerders zullen vermoorden omdat de verzoekers om internationale bescherming in Europa geen ander asielrelaas hebben dan een verhaal tegen de “*barbaarse*” taliban, dat de terugkeerders door de taliban vaak worden beschouwd “*als ongelovige personen*” en dat ook personen die beschouwd worden als ‘*verwesterd*’ in Afghanistan een risico op vervolging lopen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag

werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, *"Guidance Note"* van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"* van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Te dezen brengt verzoeker geen concrete informatie aan die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. De loutere verwijzing naar zijn verblijf in België en Europa volstaat hiertoe niet.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker ongeveer 23 oud was bij zijn vertrek uit Afghanistan in maart 2021, zodat kan worden aangenomen dat hij zijn vormende jaren aldaar heeft doorgebracht. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij in Afghanistan naar school ging en er en er werkte als handelaar en ramen verkocht (Verklaring DVZ, vragen 11 en 12). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker Dari spreekt (Verklaring betreffende procedure). Tevens blijkt na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, 24). Bij gebrek aan overtuigende elementen die hierover anders doen denken kan er dan ook worden aangenomen dat verzoeker nog steeds beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt verder dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Dari. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban en zijn er geen indicaties die daarop wijzen. Nu er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en vrees voor vervolging door de taliban onverminderd blijft gelden en verzoeker dus niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat verzoeker bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft de verwijzing naar het bewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Verzoeker meent nog dat de commissaris-generaal over geen informatie beschikt wat betreft de vervolgingsfeiten die terugkeerders zouden meemaken omwille van hun verblijf in Europa. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en vrees voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Hij verwijst in zijn verzoekschrift weliswaar naar een arrest van de rechtbank van Zwolle, doch laat na deze beslissing bij zijn verzoekschrift te voegen of een werkende hyperlink toe te voegen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze rechtspraak. Alleszins stelt verzoeker zelf dat deze rechtspraak kadert in de beoordeling van een intern vluchtalternatief, waarbij bovendien kan worden opgemerkt dat deze rechtspraak dateert van 2013 en dus onmogelijk uitspraak kan doen over de vraag of de huidige humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een specifieke actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een

internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.6. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF